

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 261.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058884096/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

stelskært, var det ogsaa kun den hellige Povel, hvis Trængsel Skriften selv afbilder, og ham, til hvis Navn og Gjærnings ihukommelse denne Dag hos os især er beskikket: Morten Luther.

Men, er det vel sømmeligt, at vi paa en saadan Dag blot forlystes ved vemodig Ihukommelse af Guds Helgenes overstandne Trængsler, ved de Glimt af deres Himmelglands, som i Herrens Ord lyner til os gennem Mørket? Kan det vel gavne os, at de have stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen og annammet Ærens uforvisnelige Krone, dersom vi ei selv stride den samme Strid i Guds fulde Rustning? Kan det fryde os ret inderlig at høre den Gjenlyd af frelsde Aanders evige Lovsang, dersom vi ikke selv have det sikkert grundfæstede Haab, engang naar Herren kalder, at samles med dem, blande vor Røst med deres, og i Engles Tungemaal lovsynge Ham, som lever i al Evighed? Nei visselig, og om disse Ting sømmer det sig da at spørge og forske alvorlig. Det gjøre da hver for sig i Stilhed for Guds Aasyn; thi det kan Ingen gjøre for sin Broder; men her i Herrens Hus og Folkets Forsamling, her sømmer det sig at fæste Øie paa det Hele, paa den Menighed, som kalder sig Christi; at eftersee og betænke, om det og lader sig tilsynne, at den hører Ham til, at det er den, som Han købde med sit Blod, om den Troe monne herske, som var Guds Helgenes Skjold mod alle den Ondes gloende Pile, og deres Haabs faste Grundvold, som er Kirkens himmelske Livsaande, om denne Tro bekjendes og ophøies, om den kraftelig teer sig i Kjerlighed og god Gjærnings Øvelse og hellig Glæde midt i Bedrøvelse og Trængsel. Ja, I Elskelige, saadanne Betragtninger høre besynderlig til denne Dag; thi vi ere jo samlede for høitidelig at takke den Gud, som fornyede sin Kirke ved Sin Tjener, Morten Luther, som ved ham igjen i Stagen opreids Ordets skjulde Lys til at lyse for alle dem, som vare i Huset. Nu, visselig, dersom vi kalde det Lys, som udskinnede fra Vittenberg, det sande og rette, dersom vi troe, at Luther og den talrige Skare, som fulgte hans Fodspor, dersom vi troe, at de vandrede i Lyset og vare Lysets Børn og fødtes til Helgenskaren i det Høie, visselig, da maa vi bekjende, at Mørke hviler over Jorderige nu; thi det Lys, i hvilket Fædrene vandrede, om hvilket de vidnede i Liv og Død, at det kunde oplære Verdens Taage og Gravens Nat, det Lys, som skinnede i deres gode Gjærninger til Faderens Priis, det er jo foragtet, forhaanet, forsvundet. Derfor sømmer det sig paa denne Dag at gjøre det sørgelige, men store og vigtige Spørgsmaal:

Bibelske Prædikener

Trænge vi til en Reformation, som den i
Luthers Dage?

og paa dette Spørgsmaal vil jeg, ved den Hellig Aands naadefulde Bistand, svare kortelig og sanddrue.

Elskelige i vor Herre Jesu Christo! den hellige Johannes haver vidnet, og vore Fædre saae det saavel som vi, at Verden ligger i det Onde. Altid vare der mange, som løb paa den brede Vei til Fordærvelse, og selv de frommeste Guds Helgene vare ei fri for Synd, den stund de vandrede her, men trængde daglig til at fornyes i deres Sinds Aand; ja, den hellige Povel bekjender og siger: Brødre! jeg agter mig ikke at have grebet det, eller at jeg er allerede fuldkommen, men jeg jager derefter, at jeg maa gribe det, ligesom jeg er greben af Christo. Vi veed det jo med os selv, at saa gudfrygtige vare aldrig nogen Morgenstund vore Tanker, saa fuldelig korsfæstede vi aldrig det gamle Menneske med Synder og Begjærigheder, eller iførde det ny, som er skabt efter Gud, i Sandheds Reifærdighed og Hellighed, at vi ved Aftenrøden kunde staae blotte for Guds Aasyn og sige: i Dag have vi vandret med Dig uden Anstød, have fuldkommet den Gjerning, Du gav os at gjøre, ere blevne urokkede i Din Kjærlighed. Ak! nei, vil vi ikke hykle for os selv, da maa vi visselig ende vore frommeste Dage med Skamfuldhed for den Gud, som randsager Hjerter og prøver Nyrer, som seer inderligere og grandgiveligere, indtil Tanker og Begjæringer; vi maa sukke og sige: Herre! gik ikke i Dom med Din Tjener; thi Ingen, som lever, kan bestaae for Dit Ansigt; vi maa indflye til Guds Barmhertighed i Christo Jesu og kun der finde vor Saligheds Haab; hver Morgen maa vi bede om Naade og Kraft til at opreises med Christo og vandre i et nyt Levnet, til at renses fra Kjødets og Aandens Besmittelse; altid maa vi klage, at Troen saamanengang er skrøbelig, og Hjertet forsagt eller hovmodigt, og Haabet svagt, og Kjærligheden lunken, altid maa vi bede: Herre! rens mig af mine lønlige Brøst! Saadan er Verdens Skikkelse og Menneskets Vilkaar til alle Tider, det veed Enhver, som haver alvorlig beflittet sig paa at stride imod Synden og gjøre Guds Villie af Hjertet; men kommer der nu en Tid, da disse sofeklare Sandheder saabenbar fornægtes, da de paastaacs og bifaldes, at Verden er ikke ond, at Menneskene i Grunden ere gode, at de ei behøve at omvendes, men kun at blive endnu bedre, at de kan blive det, uden Bekymring, Kamp og Strid og Bøn, at de kan opfylde Loven og fortjene Guds Velbehag og Saligheden og trænge ei til Barmhertighed og Naade, kan vorde dydige, ei